

Trammelant op Trinidad

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New-York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hong-Kong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheimagent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Trammelant op
Trinidad*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1955

© Willy van der Heide, 1955

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqap

ISBN 978 90 499 2721 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 2753 0 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Surprise voor inspecteur Kingston

De vuilwitte bananenboot stoomde langzaam door de ‘Drakenbek’, de zee-engte die al deze vrachtschepen volgen als zij Port of Spain, de hoofdstad van het eiland Trinidad, willen bereiken. Drie door de zon verbrande jongens hingen over de verschansing en staarden naar het eiland, dat langzaam naderbij kwam.

‘Trinidad!’ zei de dikke, roodharige, wiens sproetig gezicht glom van transpiratie. ‘We zien op deze manier nog eens wat van de wereld.’

Jan Prins, die links van de dikkerd op een luciferhoutje stond te knagen, bromde wat:

‘Ik had eerst Mexico wel eens wat beter willen bekijken. Als wij eens ergens zijn, hebben we het zo druk over zorgen om in leven te blijven, dat er geen tijd overblijft om rond te kijken.’

‘Komt nog wel,’ zei Bob Evers, die in een dik boek stond te lezen. ‘Als we te oud zijn om nog avonturen te beleven, kunnen we van de natuur genieten. Dit is overigens een meesterlijk boek.’

‘Wat is het?’ vroeg de dikke Arie Roos. ‘Een Amerikaanse vertaling van Dik Trom?’

‘Een boek, genaamd Whitaker,’ verklaarde Bob. ‘Geleend van onze kapitein. Uitgegeven in Londen. Er staan de meest ongelooflijke dingen in, allemaal betrekking hebbend op het Britse Imperium. Ik kan je nu al vertellen dat de gouverneur van de eilanden Trinidad en Tobago, Zijne Excellentie Sir JohnValentine Wistar Shaw, per jaar het salaris geniet van zesentwintigduizend vierhonderd Trinidad-dollars.’

‘Staat er ook bij wat hij op school voor geschiedenis cijfer had?’ informeerde Arie Roos.

Jan, die altijd in cijfers en gelden dacht, vroeg: ‘En hoeveel is een Trinidad-dollar?’

Bob neusde in de kleine lettertjes:

‘Wacht eens even... dat is vier shilling en twee pence.’

Jan rekende vlot:

‘Dat is iets meer dan twee gulden. Van dat salaris kan hij in een aardig autootje rijden.’

Aan stuurboord kwam een groep van vier of vijf kleine, keurige eilandjes in zicht, en schuin naast de boeg verscheen een wijd uiteen gebouwde, witte stad, schilderachtig gelegen in een kom van blauwe

heuvels. Het water waardoor het schip voer, en dat tot dan toe groen van kleur was geweest, werd vuilbruin.

‘Port of Spain,’ zei Arie peinzend. ‘Hoofdstad van Trinidad. Staat er iets interessants over in dat wonderboek van onze kapitein?’

Bob begon voor te lezen, telkens even brabbelend als hij stukken oversloeg:

‘...Trinidad... het meest zuidelijke van de West-Indische eilanden... ligt dichtbij de noordkust van Zuid-Amerika, slechts zeven mijl verwijderd van het dichtstbijzijnde puntje van Venezuela.’

‘Ha!’ zei Jan. ‘Onthouden! Voor het geval we weer eens haastig moeten vluchten.’

Bob vervolgde:

‘...Trinidad werd door Columbus ontdekt in 1498; door de Spanjaarden gekoloniseerd in 1588, door de Engelsen veroverd in 1797, en bij het verdrag van Amiens definitief aan Engeland afgestaan in 1802.’

Arie Roos begon te lachen:

‘Hebben jullie Amerikanen je kans gemist, Bob. Hadden jullie kunnen inpikken.’

Bob keek boos op:

‘Wij, Amerikanen zijn een vredelievend volk. Geen kolonierovers. Dat weet iedereen.’

Jan Prins keek ongelovig:

‘Leren ze dat jullie op school? En hoe denken de Indianen erover?’

‘Dat is heel wat anders! Die...’

Het was best mogelijk, dat er weer een van hun ouderwetse fikse bekvechterijen zou zijn gevolgd, als niet een steward in een nogal vuil wit uniform naar hen toe was gekomen. ‘Hebben jullie je paspoorten bij de hand?’

‘Liggen in onze hut.’

‘Ga ze dan halen en naar het voordek. Bij de andere passagiers. Dat is scheepsvoorschrift.’

Niet lang daarna lag de bananenboot aan een roestige ankerketting te trekken in de komvormige baai voor Port of Spain, omgeven door een menigte van lichters, motorboten en vletten die het moment afwachten waarop met laden en lossen kon worden begonnen. In de hete zonneschijn zaten neger-arbeiders geduldig gehurkt dat moment af te wachten. De valreeptrap werd neergelaten. Twee lange, hooggeboegde motorboten, overdekt met canvas zonnezeilen, koersten er langzaam

heen en maakten vast. De kleinste van de twee had een blauw vlaggetje achterop met het woord 'Politie'.

De drie jongens hingen natuurlijk weer over de verschansing. Bob stootte zijn makkers aan; uit de hoek van zijn mond zeggend:

'Die komen natuurlijk voor ons. Niets laten merken.'

Een reeks van havenautoriteiten in witte tropenpakken begon uit de grootste motorboot de valreep te beklimmen. De politieboot had minder haast... er kwam ook maar één persoon uit, maar die mocht er zijn!

'Tjonge!' zei Arie, zodra die figuur een voet op de scheeps ladder zette. 'Dié draagt een duur pak! Zouden ze van plan zijn om ons in staatsie te begroeten?'

Die opmerking was tamelijk gerechtvaardigd. De politieman die statig naar boven kwam, droeg een spierwitte tropenhelm met een bos van rode en witte veren erop; een helblauwe jas, een blauwe broek met opzij zwarte strepen en prachtig glimmende leren laarzen, dat alles rijk gedecoreerd met snoeren en koperbeslag. Het werd direct duidelijk, dat deze politieman niets uitstaande had met de overige autoriteiten aan boord en dat zijn verschijning bij de aankomst van dit schip zelfs ongewoon was. De kapitein kwam tenminste met haastige passen op hem af, begroette hem beleefd, en stond korte tijd met de politieman te praten. Daarna gingen zij beiden de midscheepsopbouw binnen en verdwenen uit het gezicht. Intussen was er op het voordek een druk gedoe van gesleep met bagage die door de douane werd nagekeken, gecontroleerd van paspoorten en handgeschud tussen passagiers die van boord gingen en andere, die achterbleven. Bob Evers, Arie Roos en Jan Prins, die totaal geen haast hadden, waren het laatst aan de beurt.

'Hm,' zei de man die hun paspoorten nakeek. 'Twee Hollanders en een Amerikaan. Nogal wat gereisd, zie ik. Wat komen jullie op Trinidad doen?'

'Een vakantiereis maken,' antwoordde Bob vlot. 'Dit zijn twee van mijn vrienden.'

De man knikte en tjapte het Britse visum op het lege plekje van een bijna volgestampte pagina. Hij stond op.

'Geld- en bagagecontrole hiernaast.'

Geld hadden de jongens juist zoveel bij zich, dat het geen argwaan wekte. Bagage hadden ze al héél weinig... zo weinig, dat de douaneman er wat vreemd van opkeek.

'Hoelang zijn jullie van plan, hier te blijven?'

Bob, als Amerikaan, deed het woord.

‘Een dag of twee maar. Daarom hebben we alleen maar meegenomen wat we het hardst nodig hebben. Anders moeten we zo slepen:

De douanier talmde even, of hij nog wat wilde vragen, keek hen alledrie van het hoofd tot de voeten aan, maar scheen dan met een schouderophalen te overwegen dat er moeilijk iets gevaarlijks kon worden verwacht van drie jongens van hbs-leeftijd.

‘All right,’ zei hij. ‘Ga je gang.’

Op dat moment kwam de steward, zijn pet achter op het verhitte hoofd geschoven, naar hen toe.

‘Laat de passagiersboot maar vast vertrekken. De kapitein wil nog even met deze drie jongens spreken.’

De douaneman keek argwanend op:

‘Iets niet in orde?’

‘Nee, nee,’ zei de steward haastig. ‘Hij wil ze een boodschap meegeven of zoiets.’

De douanier keek knorrig:

‘Da’s allemaal heel best, maar als ik ze weer het schip binnenlaat moet ik ze daarna wéér controleren.’

De steward grijnsde van leedvermaak:

‘Daar word je toch voor betaald, zeker? Ga maar mee naar de pantry zolang. Krijg je een glas koud bier.’

De kapitein was een korte, gezette man met een roodverbrand gezicht. Hij zat in de salon achter een gladde mahonie tafel, waarop een ventilator stond te zoemen. Aan het smalle einde van de tafel zat de politiemann die zij al eerder hadden gezien. Zijn helm met vederbos lag vóór hem en de rode en witte veren wuifden zacht in de tocht van de rondsnoerende koperen wieken. De drie jongens werden door de steward binnengelaten. ‘Denk eraan dat we niet gestoord willen worden!’ zei de kapitein.

De steward knikte, en vertrok. De drie jongens stonden op een rijtje voor de tafel.

‘Mag ik jullie paspoorten even zien?’ vroeg de politiemann met een vlakke stem, die niet bijzonder vriendelijk, maar ook niet onaangenaam was. Op zijn gezicht stond ook niets te lezen. Hij had het kleine snorretje dat vele Engelsen er op na houden en terwijl hij de paspoorten bestudeerde, zat hij er nadenkend aan te plukken. Hij besteedde nogal wat tijd aan dat bestuderen en toen hij ten laatste opkeek, was dat naar de kapitein.

‘Ik heb een verzoek aan u. Zou u ons een kwartiertje hier alleen kunnen laten?’

‘Natuurlijk!’ zei de kapitein haastig, maar bleef nog even zitten, alsof zijn nieuwsgierigheid zo groot was dat het hem moeite kostte die meteen te overwinnen. Dan stond hij op, ging naar de deur en zei daar:

‘Als u klaar bent, druk dan even op de belknop bij het buffet.’ De inspecteur knikte en de deur ging dicht.

‘Ga zitten, jongens,’ begon de inspecteur en ging achterover in zijn stoel liggen. ‘Ik heb een radioboodschap gekregen van de FBI met het verzoek, jullie te willen helpen, maar ik zou nu wel graag eerst willen weten waar het precies over gaat.

Ik praat met opzet eerst met jullie op dit schip, omdat het misschien verkeerd is, dat iemand op de wal ziet, dat jullie contact hebben met de politie.’

De jongens knikten en keken elkaar aan. ‘Vertel jij maar, Arie,’ begon Jan.

Arie maakte een afwerend gebaar:

‘O, nee. Ik kom er alleen aan te pas als er verhalen uit duimen moeten worden gezogen. Voor wáre verhalen en tien procent niemand beter dan Jan Prins.’

‘O.K.,’ zei Jan, en leunde voorover, met zijn ellebogen op het gladde mahonie. ‘U moet weten, mijnheer...’

‘Inspecteur. Inspecteur Kingston.’

‘...inspecteur Kingston, dat wij destijds door een toeval betrokken raakten in een zaakje van valse dollarbiljettensmokkel en het een en ander hebben uitgekiend voor de FBI.’

‘Waar was dat?’

‘Dat was in Holland. En de man met wie wij toen samenwerkten was een mijnheer Masters van de FBI. Toen die zaak van de dollars was afgewikkeld, hoorden wij een tijdlang niets van hem, tot een week of twee geleden, toen hij Arie Roos opbelde.’

‘Vanuit Holland?’

‘Masters zat toen weer in Amsterdam, ja. Hij maakte een afspraak met Arie in een auto en vroeg, of wij hem weer wilden helpen maar deze keer niet met valse dollars, maar met illegale immigratie.’

‘Aha...’ zei inspecteur Kingston. ‘Nu begint me een licht op te gaan. Ga door.’

‘Hij vertelde ons, dat er nog steeds mensen clandestien de grenzen

van de Verenigde Staten worden overgebracht. Per vliegtuig, of te voet vanuit Mexico...'

'En per motorboot vanaf de eilanden in de Caraïbische Zee,' knikte de inspecteur. 'Juist.'

'Nu was de FBI te weten gekomen, dat de bende, die in de USA deze immigratie regelde, in Europa een tweedehands, zeewaardig jacht had gekocht, de 'Surfpriide' geheten. En dat jacht lag in de haven van Amsterdam te wachten. Nu dacht Masters, dat de kapitein van dat jacht wel zou proberen, enkele mensen te vinden die tegen betaling van grof geld, clandestien de grens van de Verenigde Staten wilden worden binnengebracht.'

'Vanuit Holland, bedoel je?' vroeg de inspecteur.

'Uit Amsterdam, ja. Later bleek dat precies te kloppen. Maar de kapitein van dat jacht deed dat niet in opdracht van de bendechef, maar op eigen houtje, om een centje bij te verdienen. Nu vroeg Masters ons, of wij – Arie Roos en ik, want Bob zat toen nog in Amerika – niet de havencafés wilden aflopen en overal informeren òf iemand een manier wist om ons clandestien naar overzee te krijgen. We deden precies of we iets op onze kerfstok hadden, en daarom Holland uit moesten. En dat lukte wonderwel. Een ongure vent kwam op ons af, en zei dat hij ons misschien wel helpen kon... als we een paar duizend gulden hadden. Die hadden we – van de FBI gekregen – en we kwamen inderdaad, zogenaamd als hulpbemanning, op dat jacht terecht. Maar daarna liep de boel een beetje in de war, want we raakten in een zware storm verzeild en dat jacht, dat toch al niet nieuw was, kreeg averij en zonk. Midden in de Atlantische Oceaan.'

'Leuk,' zei de inspecteur. 'En hoe zijn jullie dan gered?'

'Omdat Masters met ons geregeld had, dat we buiten gezichtsafstand zouden worden gevolgd door een kotter van de Amerikaanse marine. Die kon ons, zonder zelf gezien te worden, met zijn radar volgen en die redde ons. Het was allemaal nogal ingewikkeld, want die marinekotter, met Masters aan boord, moest net doen of die toevallig in de buurt was en wij mochten natuurlijk helemaal niet laten merken dat we Masters kenden. Het ging er nu om, er achter te komen, wie het hoofd van de bende in de Verenigde Staten was en dat lukte ons ook. De radiozender, die de verbinding met andere delen van de bende onderhield, stond op Long Island, niet ver van New York, en we pikten alle bendeleden daar in hun kuif, zonder dat ze de kans kregen om Peraira, de hoofdleider van de organisatie in de

Verenigde Staten te waarschuwen.’

‘Dat was mooi werk,’ zei de inspecteur. ‘Maar wat heeft dat nu te maken met Trinidad en mij?’

‘Eenvoudig dit,’ zei Jan Prins, ‘dat er één bendecentrum was in de Verenigde Staten, één in Mexico en het derde hier op Trinidad.’

De inspecteur schoot overeind:

‘Wat? Hier op Trinidad? Ik meende altijd dat illegale immigranten per motorboot naar de kust van de United States werden gebracht vanuit Haïti of daar in de buurt.’

‘Het gebeurt óók vanuit Haïti,’ knikte Jan. ‘Maar het opperhoofd van de Caraïbische afdeling van de bende leidt alles vanuit Trinidad.’

‘Weet je dat zeker?’

De drie jongens knikten. Jan ging voort:

‘Weet u – na het oprollen van de afdeling op Long Island zijn we op het spoor gekomen van de afdeling in Mexico. Die kregen we óók te pakken en de heren hadden voldoende paperassen in hun zakken om ons een behoorlijk aanknopingspunt te geven. Nu werden in die bende de motorbootkapiteins en de piloten die illegale immigranten de grens overbrachten, nóóit met hun ware namen aangeduid, maar altijd met een nummer. De kapitein van ons schip, de ‘Surfpride’, was nummer 9. Nummers 2, 7 en 6 waren piloten en die zitten in Mexico achter slot en grendel. Verder weten we nog het bestaan van de Nummers 4, 5 en 11 en dat zijn zo goed als zeker kapiteins van motorboten op Trinidad of Haïti. Maar hun ware namen weten we niet.’

‘Daar schieten we dan veel mee op!’ vond de inspecteur.

Met luid geratel begonnen stoomwinches te draaien en de eerste balen vrachtgoed gingen overboord naar de ruimen van de wachtende lichters.

‘Geen van de kerels die we in Mexico te pakken kregen, wilde iets loslaten,’ zei Jan. ‘Maar we vonden een briefje waaruit duidelijk bleek, dat zij hun leider geregeld ontmoeten in een kroegje hier in Port of Spain, dat ‘Coquille’ heet... zegt u dat iets?’

‘Ha!’ zei de inspecteur. ‘Dát ken ik.’

‘Nu is het absoluut zeker, dat de bende hier in Trinidad en op Haïti wéét, dat er iets mis is.’

De inspecteur haalde zijn wenkbrauwen op.

‘En je zei daarnet, dat alle leden van de bende waren gearresteerd en...’

‘Dat is ook zo. Maar zij hielden onderling contact met radiozenders.

Nu hadden zij de volgende afspraak: elke zender moest zich ééns in de vierentwintig uur melden. Gebeurde dat niet, dan was dat een teken dat er iets niet in orde was. Sinds enkele dagen hebben wij al hun zenders in de USA en in Mexico in handen. Dus u snapt wel, dat de heren aan alle kanten nattigheid voelen.’

‘Jahaaa...’ zei de inspecteur langgerekt. ‘Maar als de heren gewaar-schuwd zijn... hoe wilden jullie dan...?’

‘Daar ben ik nu juist aan toe. Toen we het hoofd van de Amerikaanse bende, Pereira, arresteerden, vonden we alles bij elkaar bij de heren meer dan honderdduizend dollar aan geld. Die hebben we hier bij ons.’

De inspecteur staaarde hen verbluft aan. ‘Hier aan boord...?’

‘Ligt nog in onze hut. De FBI heeft het aan boord gebracht, door de douane heen. En u moet het hier mee van boord nemen, zonder dat iemand er iets van weet, want we hebben dat geld nodig.’

De inspecteur leek hier helemaal niet geestdriftig over. ‘Zeg, luister eens... wat moeten jullie met vierhonderdduizend dollar aan baar geld beginnen? Is dat voor souvenirs en een hotelkamer?’

Jan legde geduldig uit:

‘Bob Evers hier, die een geboren Amerikaan is, gaat naar dat kroegje ‘Coquillo’ toe, en vertelt dat hij kans heeft gezien, als enig lid van de Mexicaanse afdeling te ontsnappen. Pereira heeft hem het kasgeld toe-vertrouwd en hem opgedragen, het naar Trinidad te brengen, contact te zoeken met de bende daar, zich bij die bende te voegen en van hier uit de organisatie weer op te bouwen. Dat geld hebben we nodig als lokaas, want dat geeft de nodige overtuigingskracht aan het verhaal. Als je met honderdduizend dollars aan komt sjouwen, luisteren ze heus wel serieus naar je.’

‘Dat wel,’ knikte de inspecteur. ‘Er is maar één gat in jouw verhaal: ze zullen je metéén vragen, hoe je kans hebt gezien, zulk een kolos-saal bedrag door de scheepsdouane heen te sleuren en hier aan wal te brengen. Afgezien nog van het probleem om het eerst aan boord te krijgen.’

‘En dáár hebben we u voor nodig. Hoe maken wij nu aannemelijk, dat we dat geld hier aan land hebben gekregen?’ Inspecteur Kingston begon aan zijn snorretje te plukken. Hij plukte een minuut of wat, stond plotseling op en zei:

‘Ik ben zo terug. Even neuzen.’

Hij ging de kamer uit. Het schip dreunde van het ratelen der stoom-

lieren en verward geroep in Engels en Spaans klonk van buiten.

‘Geen ongeschikte vent, voor een Engelsman,’ meende Bob. Arie barstte los:

‘Moet je die verwaande Amerikaan weer eens horen. Waar haal jij het idee vandaan, dat Amerikanen geschikter zijn dan Engelsen?’

Jan stond op:

‘Bekvechten jullie er maar rustig op los. Ik ga vast dat geld uit onze kajuit halen, want ik vertrouw het niets. Als ze het overhaast gaan schoonmaken, vindt de een of ander het misschien nog.’

‘Poeh!’ zei Arie. ‘Deze boot is, als je het mij vraagt, niet meer schoongemaakt sinds Columbus de bananen ontdekte.’

‘Daarom is het juist zo link,’ verklaarde Jan. ‘Ze kunnen er nu elk ogenblik aan gaan beginnen. Ik ben zo terug.’

Elk mens heeft zijn eigen speciale eigenaardigheden en karaktereigenschappen. Arie Roos was altijd slim, achteraf. Als ieder ander ten einde raad was, kwam Arie met de juiste oplossing aandragen. Arie was ook in staat om, plotseling in het nauw gedreven, zich er op een waarlijk geniale wijze uit te kletsen. Jan Prins was accuraat, precies, netjes op zijn kleren, en zuinig. En zo gauw hij de salon verlaten had, op weg naar hun hut, herinnerde hij zich dat hun bagage nog steeds, vermoedelijk onbeheerd, op het voordek stond.

‘Hemeltje!’ zei hij, en stond geschrokken stil. ‘Dadelijk is die nog verdwenen ook!’

Hij keerde zich om, rende de midscheepstrap op en stormde naar het voordek, waar hij glijdend tot stilstand kwam, wild om zich heen starend naar de open vlakte van door de zon verbleekt dek. Geen enkel stuk bagage meer in zicht!

Jan gaf een brul die zeshonderd meter in het – rond over het zombeschenen water galmde. Stoomlieren hielden op met draaien en de gebruikte of zwarte gezichten van ongeveer zestig inlandse arbeiders staarden geschrokken omhoog naar het scheepsdek.

‘Mijn bagage!’ brulde Jan Prins. ‘Onze bagage is gestolen!’ De eerste stuurman, die in een kort, vuil wit broekje en een onderhemd toezicht hield op het lossen van enkele grote, ruwhouten kisten die vermoedelijk machines bevatten, brulde terug:

‘Wat is-ter aan de hand, daar?’

Jan Prins maakte een wild gebaar naar de stad ‘Port of Spain’ tussen de blauwe heuvels.

‘Onze bagage is gestolen! Die stond hier aan dek klaar!’ De stuurman kwam knorrig op hem afgewaggeld.

‘Was die al door de douane gecontroleerd?’

‘Wis en warempel!’

‘Waarom stonden jullie er dan niet bij?’

‘Wij werden door de kapitein teruggeroepen.’ De stuurman haalde de schouders op:

‘Dan is die gewoon met alle andere bagage meegegaan in de havensloep. Samen met de passagiers. Nogal glad. Dat komt wel terecht als je aan wal komt.’

Daarmee was de zaak voor de stuurman afgedaan. Hij hief de hand en de stoomlieren begonnen weer te ratelen. Een grote, houten kist begon naar een lichter af te dalen. Rond de opbouw van de midscheeps kwam de inspecteur van politie haastig aanwandelen.

‘Wat is er aan de hand? Wat sta jij hier te brullen?’ Jan antwoordde knorrig:

‘Onze bagage is verdwenen. Die is door een stel ezels met de havenboot aan land gebracht.’

‘Dat komt wel terecht,’ suste de inspecteur. ‘Maak nu alsjeblief hier geen verder misbaar. Waarom ben je niet beneden op me blijven wachten?’

‘Ik wilde in mijn hut vast dat... eh... gaan halen wat er nog verbor-gen zat. Toen dacht ik aan die bagage.’

‘Kom nu maar mee. Ik heb de oplossing gevonden. Het verhaal dat je die kerels moet vertellen.’

‘Wat dan?’

‘Die withouten kisten daar, die overboord worden getakeld. Daar zitten landbouwmachines in. Ferguson tractoren. Je zegt dat een van die kisten bij het aan boord takelen ergens tegenaan is gestoten, zodat er hier en daar een stuk uit een plank is gebroken. Door zo’n gat kun je makkelijk een paar rolletjes stijf opgerold bankpapier naar binnen laten glijden. Dat wordt vanzelf mee overboord getakeld.’

Jan dacht daar over na.

‘Dat klinkt heel aannemelijk, ja. Maar hoe zouden we het er weer uit moeten krijgen?’

‘Die tractoren gaan een loods in. Maar die loods zijn makkelijk binnen te sluipen. Als je de kist, waarin dat geld zit, had voorzien van een merkteken, en je zou vannacht de loods ingaan waar ze staan opgeslagen, om van die kist een of twee planken los te wrikken, kun

je dat geld zonder moeite terugkrijgen. Het is in ieder geval een goed verhaal.'

'Dat kan,' zei Jan na enig nadenken. 'Als die loodsen tenminste niet scherp bewaakt worden.'

'De loodsen voor zware goederen zeker niet. Niemand ziet kans, er vandoor te gaan met een tractor van anderhalfduizend kilo, die nog gedeeltelijk gemonteerd moet worden. Balen met textielgoederen of zoiets is natuurlijk wat anders. Laten we nu maar naar beneden gaan.'

'Nee!' zei Jan. 'Even wachten. Ik ga eerst dat geld ophalen, voor dát per vergissing óók aan wal wordt gebracht. Ik kom zo.'

Toen de inspecteur de salon binnenkwam, zat Bob Evers weer vol belangstelling in de Whitaker te lezen. Arie lag met het hoofd voorover op zijn armen en liet de koele tocht van de ventilator over zijn rode haren blazen.

'Wat was al die herrie aan dek toch?'

De inspecteur sloot de deur.

'Al jullie bagage was verdwenen. Vermoedelijk per vergissing alvast mee aan wal gebracht.'

Arie keek ongelovig op:

'En begon onze vriend Jan dáár over te brullen?'

'Hij leek er nogal ontdaan over.'

Arie blies spottend langs zijn sproetige neus.

'Als onze vriend Jan een kwartje uit een bulderende D-trein laat vallen, is hij in staat, aan de noodrem te rukken. Hij heeft zich jarenlang getraind in het uit-het-hoofd rekenen, om geen stompjes potlood te slijten. Als hij een bril droeg, zou hij beslist over de glazen heen loeren, om die niet op te gebruiken. Het valt me mee dat hij niet pardoes overboord is gesprongen om zijn bezittingen na te zwemmen.'

Bob Evers keek in zijn Whitaker en las voor:

'De chef van politie op Trinidad is kolonel W.A. Muller. Hij verdient zesduizend vierhonderd en tachtig dollar per jaar.' De inspecteur keek hem fronsend aan, maar Bob zag dat niet en las verder.

'Als wij eenmaal goed aan het rauzen gaan op dat eiland, mogen ze hem wel opslag geven,' zei Arie.

De inspecteur begon tegen Arie te fronsen. Arie lachte vriendelijk terug, met wijdopen, blauwe ogen.

Jan Prins kwam binnen, met onder de arm een rol stevig aan elkaar genaaid wit zeildoek. Hij sloot de deur zorgvuldig en gaf de rol aan de inspecteur.

‘Alstublieft,’ zei hij. ‘Daar zit het in.’

De inspecteur bekeek de rol, die ongeveer zo dik was als een rol ronde beschuit. Alleen een massa zwaarder.

‘Is dit... eh...’ vroeg hij, half fluisterend.

‘Precies,’ zei Jan. ‘We kunnen het beter niet natellen, want de biljetten zitten stijf in elkaar gerold en ik neem aan dat U geen naald en draad *bij* U hebt.’

‘Nee,’ zei de inspecteur. ‘Dat niet... Maar hoe... Wacht!’

Hij nam zijn witte, bevederde helm van tafel en paste de rol in de binnenkant. Het ding ging er precies overdwars in en zat zelfs een bé-tje klem. Daarna hield inspecteur Kingston het geval in de arm, tegen zijn borst gedrukt, zoals officieren hun staatsiesjako’s of beremutsen dragen.

‘Een pracht-camouflage,’ vond Jan.

De inspecteur stond, met de helm in zijn arm geklemd, op de rood-en-witte vederbos neer te kijken.

‘Ik moet zeggen,’ mompelde hij, ‘dat de FBI er wel een wonderlijke wijze van geld transporteren op na houdt. Om dat door drie jongens te laten doen, die nog niet eens meerderjarig zijn...’

‘Och,’ zei Arie achteloos. ‘We leven per slot van rekening in de Eeuw van het Kind.’

‘Vooruit,’ zei de inspecteur. ‘Alle Amerikanen hebben per slot van rekening iets kinderlijks. Maar ik hoop toch wel dat jullie eh... goed weten wat jullie begint. Je bent hier zoals je wel weet, op Engels grondgebied en de FBI heeft hier weinig te vertellen. Wij werken natuurlijk met hen samen, maar... Als je iets doet wat niet door de beugel kan, heb je met de Britse justitie te maken.’

Bob Evers las voor uit zijn Whitaker, met sombere stem: ‘De chef der gevangnissen op Trinidad heet M. Puckerin en verdient vierduizend achthonderd dollars per jaar.’

‘De toekomstige zorg over ons inbegrepen,’ zei Arie, opgewekt.

Inspecteur Kingston haalde de schouders op:

‘De commissaris heeft me opgedragen, met jullie en de FBI samen te werken. Ik vermoed dat hij óók niet wist dat hij drie knapen zonder snorren of baarden op zijn dak geschoven zou krijgen. Luister nu goed. Wie van jullie zou naar dat café ‘Coquillo’ toegaan om zijn verhaal op te hangen?’

‘Ik,’ zei Bob, opstaande en zijn Whitaker dichtklappend. De inspecteur knikte.

‘Best. Dan ga jij op je eentje van boord. Zie zelf maar, hoe. Er liggen boten genoeg langsij. Ik neem zelf dit rolletje kleingeld mee. De andere twee gaan apart samen van boord. Evers neemt terstond een kamer in het Queens Park Hotel. Zo snel mogelijk. Het is het beste hotel van de stad. De andere twee komen een paar uur later en nemen samen een andere kamer in datzelfde hotel. Laat op geen enkele manier merken, dat je elkaar kent. Ikzelf zal achter jullie bagage aangaan en zo ongemerkt mogelijk trachten, dat uit de knoop te trekken. Als ik een van jullie nodig heb, bel ik naar het hotel op en maak een afspraak ergens in de stad. Gesnapt?’

‘Gesnapt, inspecteur.’

De politieman vervolgde:

‘In dat telegram, dat wij van Masters kregen, kondigde hij aan, dat hij zelf ook zou komen. Weten jullie, wanneer hij verwacht kan worden?’

Bob schudde het hoofd.

‘Ik denk, dat hij per vliegtuig is gegaan. Hij had nog een en ander te regelen. En per vliegtuig kon hij ons inhalen.’

De inspecteur schrok op. Hij keek op zijn horloge.

‘En vandaag komt er een vliegmachine binnen. Misschien zat hij daar wel in. Doe precies zoals ik je gezegd heb. Tot ziens.’ Hij verdween met zijn zeer dure helm plechtig onder de arm.

Verkenningstocht door Bob Evers

Het Queens Park Hotel in Port of Spain is een indrukwekkend bouwwerk van witte steen, met palmen eromheen, een kolossale tuin erachter en aan de voorzijde uitzijnde over 'de 'Parade Ground': een prachtige grasvlakte, waarover op officiële dagen parades worden gehouden langs het paleis van de Britse gouverneur.

'We hebben nog een aardige kamer voor u op de vierde etage,' begon de koffiekleurige, in wit tropenpak geklede man van de receptie.

'Zonder bad?' informeerde Bob Evers.

'Eh... helaas zonder bad,' erkende de receptionist.

'Vergeet het dan maar,' verklaarde Bob beslist. 'Ik wil een kamer met eigen badkamer.'

De koffiekleurige man keek scheef naar Bobs ene, door het vele reizen wat beschadigde koffertje. Deze jongen had een Amerikaans paspoort en je wist nooit met die rare Amerikanen...

'Dat komt eh... aanmerkelijk hoger in prijs, sir.'

'Aangezien ik het en die het moet betalen, is dat uiteindelijk mijn zaak,' antwoordde Bob, die er soms ineens genoeg van had, vanwege zijn geringe leeftijd altijd te merken dat men hem in een hoek van een hotel wilde wegmoffelen.

'Wacht u eens even... Ik zie hier dat we nog iets vrij hebben op de eerste etage... Kamer 204. Met bad.'

'Dat klinkt beter,' knikte Bob, op zijn koffertje wijzend. 'De rest van mijn bagage komt nog.'

'Wij zullen ervoor zorgen, sir,' antwoordde de receptionist beleefd, nu half en half overtuigd dat Bob de vooruit gereisde zoon was van een of andere Amerikaanse miljonair. Zijn handpalm kwam neer op de knop van een naast hem staande schel, die één zilveren slag liet horen die nagalmde in de wijde, holle hal. Een negerjongen in een knalrode jas en witte broek schoot van tussen de palmen te voorschijn en nam Bobs koffertje op, zijn tanden wit blinkend in zijn zwarte gezicht.

Kamer 204 had drie openslaande ramen die uitzagen over het paradedveld, een elektrische ventilator op het tafeltje naast het bed en een radiootje op een plankje boven het bed. Een tussendeur leidde naar een pracht van een badkamer, met gele wandtegels en een donkerblauw bad.

Daar ga ik uitgebreid in liggen wentelen, beloofde Bob zichzelf, de

kranen opendraaiend en zijn das en shirt uittrekkend. Hij schopte juist zijn schoenen uit, toen de witplastic telefoon naast het bed rinkelde.

‘Nooit ook maar één saai ogenblik,’ mompelde Bob, op zijn sokken naar de telefoon hoppend. ‘Hallo... met kamer 204.’

‘Inspecteur Kingston,’ zei een stem kortaf. ‘Ik heb jullie bagage opgescharreld. Die koffer van jou wordt over tien minuten per taxi bezorgd. En die zeildoeken rol... je weet wel!’

‘Ik snap het, ja...’

‘Die zit erin. Voor alle zekerheid heb ik je koffer maar even verzegeld. Dat is alles. Geluk.’

‘Zonder geluk vaart niemand wel,’ antwoordde Bob, drukte de hoorn even neer, keek op het telefoonlijstje en draaide het nummer van de receptie.

‘Met Evers. Kamer 204. Over tien minuten wordt er een koffer voor mij bezorgd, per taxi. Wilt u die meteen boven laten brengen? Laat maar neerzetten, want ik zit in bad.’

‘Wij zullen er voor zorgen, sir.’

Bob deed de rest van zijn kleren uit, probeerde de temperatuur van het badwater met zijn tenen, knorde tevreden, en ging als een zeehond onder. Hij had de tussendeur open laten staan en zag hoe een kwartier later de negerjongen zijn grote koffer binnenbracht.

‘O.K.,’ zei Bob, over de rand van het bad heen loerend. ‘Ik heb zelden geld bij me als ik in bad zit, maar ik zal je dadelijk een halve dollar geven.’

‘Thank you very much sir,’ grijnsde de negerjongen en vertrok.

Ongeveer tezelfdertijd waren Jan en Arie, eveneens in een taxi, met hun eigen opgespoorde bagage op weg naar het Queens Park Hotel.

‘Die slagzin van de KLM spookt me door mijn hoofd,’ verklaarde Arie, schuin door een open portierraam omhoog loerend naar een zilverkleurig Amerikaans vliegtuig, dat blijkbaar kort tevoren van een vliegveld was opgestegen, op weg naar een der andere eilanden in de Caraïbische Zee, of naar de United States zelf.

‘Welke slagzin?’ bromde Jan, die vermoedelijk aan de taximeter zat te denken.

‘Vliegen is goedkoper dan u denkt,’ antwoordde Arie. ‘Er zitten enorme mogelijkheden in die slagzin.’

‘Vliegen is helemaal niet zo goedkoop,’ verklaarde Jan. ‘Die bananenboot was een hoop goedkoper.’

Arie barstte in lachen uit:

‘Jammer dat jij niet geboren bent als zoon van Adriaan Goedkoop. Dan was je waarschijnlijk helemaal gelukkig geweest.’ Jan antwoordde koppig:

‘Het is helemaal geen kunst om geld te verdienen. De kunst is om het vast te houden.’

‘Geld vasthouden is moeilijker dan u denkt,’ zei Arie spottend. ‘Dat is het zeker!’ antwoordde Jan heftig.

Arie keek spottend naar buiten, waar een neger gebogen op een wagen zat die voort werd getrokken door twee Trinidadse ossen.

‘Zuinig zijn is vervelender dan u denkt.’

Jan Prins werd altijd kregelig als hij bij het been werd genomen over zijn zuinig geldbeheer.

‘Sproeten hebben staat lelijker dan jij denkt.’ Arie barstte weer in luid gelach los:

‘Sproeten krijgen is lastiger dan jij denkt... Ho – hier is ons hotel. Betaal jij de taxi maar. Ik dros intussen naar binnen, want jij geeft altijd zulke kleine fooien, dat ik ga blozen als ik er bij sta.’

Jan en Arie kregen een tweepersoons kamer, met nummer 324 – aan de achterzijde van het gebouw, waar zij een prachtig uitzicht hadden over de tuin, die een oceaan leek van bloemen in de meest wilde kleuren. Zij hadden géén eigen badkamer veroverd, maar er ook niet speciaal op aangedrongen. Verderop in de gang was er een.

‘Wie gaat er het eerst baden, jij of ik? Ik ruik nog naar bananen.’

‘Wáren het maar alleen bananen... Ga jij maar eerst. Ik kan onmogelijk zo stinken als jij.’

Jan Prins begon in zijn koffer te zoeken. ‘Ik ben twee shirts kwijt, jandokie.’

‘Jij? Onmogelijk. Jij bent altijd zo precies op je bullen...’ Jan keek argwanend op.

‘Jij hebt ze zeker in jouw koffer gestopt?’ Arie keek op met onschuldige blauwe ogen. ‘Ik...? Arie Roos is eerlijker dan men denkt.’

Jan kwam naar de andere zijde van het bed, gaf een gesmoorde kreet en graaide een maïskleurig, in Mexico City gekocht shirt uit Arie’s koffer.

‘Alsjeblieft! Dácht ik het niet? Maar waar is het tweede?’ Arie haalde de schouders op:

‘Je hebt ze waarschijnlijk ergens laten slingeren, en toen heb ik na-